

КАК ЦИГАНИНЪТ СИ ТЪРСИЛ КЪСМЕТА

Живял на белия свят млад циганин, в многодетно семейство, пълно с дечурлига – все мърляви, боси и гладни. И той покрай тях също ходел гладен и дрипав. Както си бил полегнал веднъж, момъкът се замислил: „За какво ли стоя още тука. Я по-добре да се разшетам насам-натам, свят да видя. Пък току-виж си намеря и късмета.“ Излязъл на пътя, а насреща му сгърчено старче с вехто сетренце, препасано с връвчица вместо пояс и с цървули на ръката. Проговорило му старчето:

– Здравей циганино.

– Здравсти.

– Накъде си се запътил така?

– Тръгнал съм по света да си търся късмета.

– Ех, синко, та късметът е у самия човек, от него зависи. Ако можеш, сам ще изковеш сполуката си, ако ли не те бива, и най-големият късмет да ти се падне, наготово пак няма да ти провърви. Всичко ще ти изтече през пръстите, като вода.

Щом изрекло това, старчето изчезнало. А циганинът нищо не разбрал от чутото. Повъртял се и продължил нататък. Стигнал в едно село, гдето вдигали сватба. Пийнали и развеселени, сватбарите като видели циганина, завикали:

– Е-хей, ела при нас, друже, попей ни, поиграй ни!

Циганинът нямал друга работа – отишъл, попял,